

Cimborca

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Libu, libu locsiba.

*Libu, libu, kicsi liba
Menj csak szépen a locsiba
Ne gágogj ugry, hisz az nem
[árt,
Ha megfürdetjük a gunárt.*

*Lásd a baba sem sir, pedig
Őt már éppen törölgetik
A kutya meg várva várja,
Mikor kerül a sor rája.*

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. o-o

Plata-Victoria 6.

Hopp gyerekek figyeljétek!

Amit mesélek én nektek

Az én mesém igaz mese,

Sárika a mesém hőse

Éppen így volt, ahogy mondom,

Sárika, az én kis hugom,

Finom és szép ruhát kapott,

Raadásul, majd kikapott.

Igen, mert a kis Sárika,

Elfogadni nem akarta

Duzzogott és sirt csak egyre,

„Miért ez?” — anyus, kérdezte:

„Azért nem kell, vigye manó”,

Nem Hass és Friedmannól való.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiuk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kieton kapható. Fehérne-
műkhöz való vásznak igen nagy vá-
laszékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál mi-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei

Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskőre és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

A sánta szunyog meséiből.

A három királykisasszonyról.

(Folytatás.)

A három királykisasszony kétségbeesett fájdalommal halogatta a háboru hírét. Királyi atyjuk elé borultak és nagy zokogással kérték az ő bocsánatát:

— A mi esztelenségünk okozta, — zokogták — hogy virágzó országod népei gyilkos háboru áldozatává lesznek. Miattunk lesznek árvák a te néped gyermekei, özvegyek asszonyai és nyomorékok fiatal katonáid! Ám te magad íteld meg, oh királyi atyánk, adhatuk e kezünket ama három királyfinak, kik a büszkeségükön esett ilyen csekély sérelmet emberek százazreinek vérével akarják megtorolni?

Az öreg király viláért sem volt ennyire megilletődve, sőt nagy hetvenkedéssel válaszolt leányainak.

— Persze gyáva asszonynépség, ti mindjárt odavagytok, ha háboru veszedelme fenyeget. Hát csak azért is szembe fogunk nézni ezzel a veszedelemmel. Azért is meg fogjuk mutatni, hogy a mi népünk egymagában is elbir a három hatalmas ország teménytelen seregeivel. Mert ami nálunk számban hiányzik, pótolja azt a mi fiaink bátorsága és edzett vitézsége.

— Ne kísérsd az Istent, királyi atyánk, — kérlelte fájdalmas szóval a legkisebbik királykisasszony. — A halálnak mindegy: egyformán elragad bátrakat és gyávákat s a háboruban is jöhetnek olyan percek, amikor bátor lesz a gyáva és gyáva lesz a bátor. A legbátrabbnak is csak otthonhagyott gyermekeire, szüleire kell gondolni és bátorsága legalább is óvatosságra változik. Inkább hivasd össze oh királyi atyánk a nagy tanácsot, hátha valami okos gondolattal meg lehetne még akadályozni a vérontást. S ha semmiképen sem sikerülne, inkább feláldozzuk magunkat mi és nőül megyünk a három dőlőfős királyfihoz, csakhogy szerencsétlenek ezrei ne minket átkozzanak átkozott makacsságunkért.

— Talán azt várnátok — riadt rá az öreg király — hogy szégyenszemre mi kérjünk bocsána-

tot tőlük s vakmerő kihívásukra megalázzuk magunkat? Inkább harcolni fogunk utolsó csepp vérünkig.

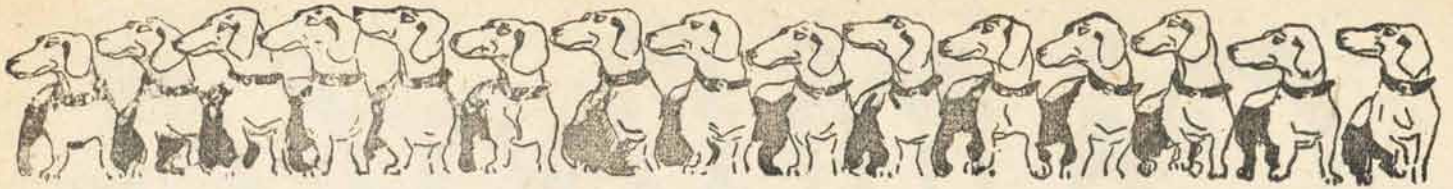
— Már megbocsáss jó atyám — mondotta most Jázmin — de mi hasznát látjuk annak, ha országod népének férfiai utolsó csepp vérüket is elhullatják? Megmaradunk mi, asszonyok, gyermekek, meg aggastyánok, ki fog azután gondoskodni rólunk? Ki leszünk szolgáltatva kényére kedvére az ellenségnek s a háboru rettenetes nyomora után egy még borzas több béke nyomorát kell átszenvednünk. Te öreg vagy már felséges atyánk, de gondolj azokra, akik még csak most kezdik az életet. Nemde, azok százszorosan megszenvednének és egyedül csak mi éretünk, akik fejükre idéztük a veszedelmet. Kérve kérünk, vegyétek fontolóra a dolgot.

Rózsa királykisasszony is másik két testvére mellé térdelt, ő is ugy könyörgött, hogy tartóztassák fel a háborut, ha csak egyetlenben egy mód van rá.

— Hát nem bánom, legyen a ti kedvetek szerint — mondotta az öreg király és nyomban kiadta a parancsot, hogy üljön össze a legbölcsebbek tanácsa sürgős tanácskozásra. A három királykisasszony pedig elvonult és csöndesen sirdogálva szobájukban lesték a tanácskozás eredményét.

Egyszer csak, amint ott sirdogálnak, betoppan az ajtón három szép szál fiatal legény. Illedelmesen meghajoltak a királykisasszonyok előtt s az egyik nagy tisztességtudással rákezdte a beszédet:

— Kegyes engedelmet állítjuk szép királykisasszonykáknak, de halljuk a királyi ajtónállóktól, hogy mi bántja fenségtek szívét. Azért mi elhatároztuk, hogy elhárítjuk az ország felől a háborut, már csak azért is, hogy fenségtek olyan kegyesen védelmükbe vették a mi fiatal életünket. Mink ugyan nem félünk a haláltól s fenségteknek csak egy szavába kerülne, hogy tűzbe viibe menjünk fenségtekért, de mi sem szeretnénk azért ilyen fiatalon meghalni.

Csak annyit kérnénk fenségeiktől, engedjék meg, hogy csekély tehetségünk szerint a háboru elhárításán fáradozzunk.

— Igaz ember vagy, akárki vagy — szólalt meg Jázmin királykisasszony — mert fiatal legénylétedre beismered, hogy nem kívánod a halált. Ha országunk valamennyi férfiát megkérdeznők, csak azért, hogy bátraknak és hűségeseeknek láttassanak, valamennyien azt mondanák, hogy igenis örömet ontanak a vérüket. Köszönettel vesszük ajánlközásokat, csak azt mondjátok meg, mit kívántok a fáradságotokért.

Erre a három legény közül a másodiknak ki pirult az arca és nemes felindulással így szólt:

— Szégyen és gyalázat volna, fenséges királykisasszony, ha mi jutalmat vagy bért kívánnánk ezért, akár föltek, akár valaki mástól. Tesszük, mert a szívünk parancsolja s mert úgy érezzük, hogy ez kötelességünk hazánk és testvéreink iránt. S tesszük, hogy megnyugtassuk a ti megriadt szíveteket.

— Miért jöttetek hát épen mihozzánk — tudakolta Viola — ha nem azért, hogy számot tartsatok legalább a hálánkra.

Gyermekifju, égő szemülegény volt a harmadik. Merőn ránézett a királykisasszonyra és ő vette át a szót:

— Hálátokat nem kívánjuk szép királykisasszony, bár tartozom megmondani, hogy mindhárman azok közül valók vagyunk, akik kezetekért próbára jelentkeztünk. De nem hálátokra, hanem segítségetekre van szükségünk. Egy-egy biztató meleg szavatokra. Egy báronyos nézésetekre, egy kedves mosolygásokra. Nagyobb próbát ember nem állhat értetek, csak ha életét áldozza föl. Mi ennél is nagyobb próbát ajánlunk: megmentjük érettek százezrek életét és vagyonát. Hogy mind érettek éljenek, a ti jószágokat áldják, a ti szeretett orcáitok mosolyánál melegedjenek, a ti igazságokat tiszteljék, a ti életeteket gazdagítsák mind az életben maradottak. Mi nem hálát kívánunk föltek, hanem — ha érdemesek vagyunk — érdemünket egyesíteni a ti érdemeitekkel, hogy boldogak legyünk veletek s velünk és általunk boldog a nép, melyet kormányozunk.

— És neked, te harmadik, — kérdezte most Rózsa királykisasszony — neked nincs szavad? Te nem beszélsz valamit, amivel elárulhatnád, hogy a becsületes, az igazságos vagy a jó ember próbatételét akarod-e állani?

— Nekem nincsenek szavaim fenség — válaszolt egyszerűen a harmadik — csak annyit mondhatok, hogy e három próbát külön-külön megállani nem lehet. A becsületes ember egytálla jó is, igaz is, az igaz ember jó is, becsületes is és a jó emberben szintén meg kell lennie a másik két tulajdonságnak. Különben is én szépen beszélni nem tudok, talán kitetszik majd cselekedeteimből, hogy érdemes vagyok e figyelmetekre egyáltalán.

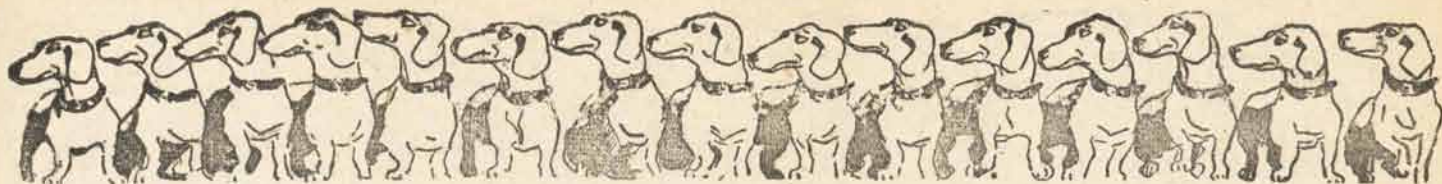
Tetszett a beszéde mindhárom legénynek s a királykisasszonyok egyszerűen felvidultak. Hogyne? Háborunak is elmúlik a veszedelme s egy csapásra ők is meglegelik azt a három embert aki kívánságaiknak leginkább megfelelő. Örömmel beleegyeztek terükbe és szíves istenhozzáddal kívántak neki szerencsés utat és szerencsés visszatérést. Még csak a nevüket tudakolták meo, hogyha hirüket hallják néha, tudják, hogy melyikükkel történt ez vagy az.

— Mi a Névtelen testvérek vagyunk — mondotta a legidősebb — Én Névtelen János favágó vagyok, öcsém Névtelen Ferkó kovácslegény és legkisebb öcsém Névtelen Andris cipész. Ha netalán a foglalkozásunkat vagy származásunkat tulságosan alacsonynak itelnétek, mi nem ragaszkodunk egyikhez sem. Lehetünk mi még királyok is, ha úgy fordul a szerencse. Csak becsület és egészség legyen, a többi a jószerencse dolga.

Ez az önérzetes beszéd még jobban tetszett a királykisasszonyoknak. Semmi kétségük sem volt immár benne, hogy sikerrel fog járni a három Névtelen fiu vállalkozása. Ők pedig csak annyit kértek a királylányoktól, hogy egyelőre ne szóljanak senkinek a dologról, mert a diplomácia, amilyen okos, még elronthatja, amit ők egészséges parasztésszel kifundáltak.

(Jövő vasárnap elmondjuk a három Névtelen-fiu további cselekedeteit.)

A hűséges Néró.

Elbeszélés.

A nap bucsusugarait hintette szét a tájon, tengerszinbe olvadt az alkonypirban égő felhőgomoly az ég nyugati oldalán.

Nyár volt, kellemes, meleg nyár.

Kláríka, a falu egyik vagyonos gazdájának kis leánya kertecskéjében dalolva öntözgetett.

Egy kicsinyke veréb csipogva szállt az almafára. Kláríka nevetve tapsolt neki. Hess-hess verébern, az az alma kell nekem.

Egyszerre ijesztő zaj verte fel a falun elterülő kellemes alkonyati csendet. Az erdő szélébe nyuló susogó nádasban aznap vadréce vadászatot rendeztek s a vadászok egyike véletlenül meglötte saját kutyáját. Egy hatalmas, lompos, sárga vizslát.

A kutya kétségbeesett vonitással vonszolva egyik lábát, a falu felé nyargalt, a poros uton vércseppeket hagyva maga után. Szegény pára, a fájdalomtól barna szemei vérben forogtak s becsületes kutya-pofája eltorzult. Ereje mindjobban elhagyta, kintől vonagló tagjait minden lépés után nehezebben cipelte, míg végre elterült az országút vastag porában, már vonítani sem volt ereje, gyöngye nyöszörgéssel, erőtlenül sorsára bízta magát.

Kláríka dalos kedve egyszerre repült el az almafa verebecskéjével, nevetős szájacskáját ijedt sirásra görbitette, majd hirtelen nemes, jó szívének sugalmára beszaladt a lakásba s egy edényben vizet, kezében fehér rongyot hozva, a kutyához ment.

A tehetetlen állatot felocsolta vízzel s mivel éppen kapujuk előtt esett az össze, nagy ügygyel-bajjal bevánszorgott Kláríka segítségével. Ott a pitvarban készített számára szőnyegek közül fekhelyet s vérző sebeit vizes ruhával gyöngéden kimosta.

A szegény állat csendesen türte Kláríka műtétjét. Csak fájdalmas nyöszörgése adott életjelt magáról s nagy, okos, barna szemeivel hálásan tekintett kis megmentőjére.

Kláríka lelkiismeretesen gondozta betegjét. S örömmel gondolt arra, hogy ha majd felépül sebeiből az ő kedves kutyusa, milyen

jó barátok lesznek, mert hiszen természetes, hogy a kutya az övé lesz, miután gazdája látván, hogy ereje elhagyta s összeesett, azt hitte, hogy a szegény állat kiadta páráját.

A gondos ápolás következtében felépült Néró. Ezt a nevet értette s Kláríka is így hívta.

Bárhova ment kis gazdája, mindig követte, szeretetteljesen megnyalogatta annak kezeit s hízva hozzádörzsölődött.

Egy napon azonban minden erejét össze kellett szednie, hogy hűségének s hálájának kitünő bizonyítványát bemutathassa.

Egy hétköznap delutánján volt. A levegő forró gőzként nehezedett a földre. Egyike volt azoknak a tikasztó nyári délutánoknak, a mikor az embert mindegyre elnyomja az álom. A falu legtöbb munkabíró embere s az asszonyoknak is nagyobb része a mezőn dolgozott. Mindössze kevés ember maradt a faluban, de annál több kis gyermek.

Kláríka is otthon volt. Nem csak azért, mert még nem bírta a nehéz mezei munkát, hanem, hogy tehetetlen öreg nagyanyja mellett legyen valaki, aki segítsen neki, hozzon egyet mást, mert az öreg sem járni, sem beszélni nem tudott már s ráadásul nem is látott, nem is halott jól.

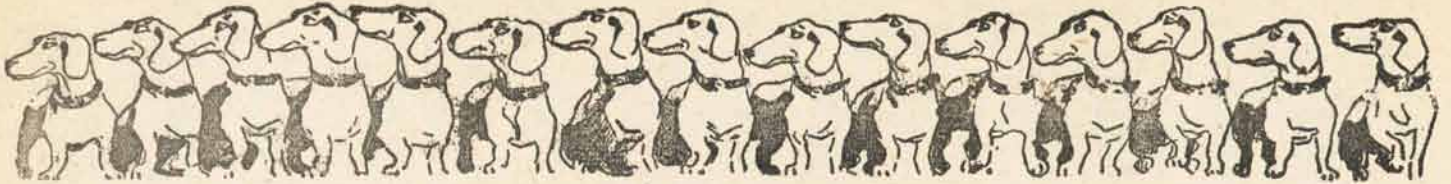
Az aggkor minden veszedelme megrohanta.

A rettenetes hőségűtől ellankadva öreganyó, Kláríka és Néró is elszunnyadtak egy szénaboglya árnyékos aljában.

A csendes időt s főképp a falu néptelenségét felhasználva, egy tolvaj halk léptekkel, csaknem nesztelenül közeledett a pitvar ajtaja felé, melytől meglehetősen távolságban, az udvar végénél, a szérűskertben aludt a mi kis társaságunk.

Ugy látszik, a tolvaj jól ismerte a falu pénzviszonyait, mert azt is tudta, hogy a Kláríka apja nem az utolsó, üres zacskós parasztközé tartozik s épen ezért az ő kis vagyonkájukra fájult meg a foga.

A pitvarajtáig nagy ügyelve, sompolyogva

el is jutott. De nem azért volt oly nagy hegyes füle a mi Neró kutyánknak, hogy a legkisebb neszre is fel ne ébredjen! Hirtelen figyelni kezdett, sima füleit felhegyezte s hosszú orrával szaglászni kezdett. Mindjárt észrevette a herkulesi alakot a ház közelében.

Szélesvállu, erőteljes, nagy sátoros cigány volt, ki macska ügyességgel, ruganyos hajlékonysággal ugrotta át a zárral becsatolt pitvarajtót, melynek kinyitása meghiusult kísérlet maradt.

Neró anélkül, hogy ugatott volna, megkaparta a Klárrika kezét, aminek a következtében felébredt. Azután erőteljes ugatással nekivetette magát a nagy cigánynak s azt leteperve a földre, cafatos ruháinál fogva erősen odaszoritotta, úgy, hogy a legjobb erőfeszítéssel sem bírt kiszökni s elmenekülni a fogva tartó körmök közül.

Rugdálózott, kapált lábaival, karjaival. Kiabálni azonban nem is tudott volna, mert a

Neró átfogta a torkát, de meg nem is tehetette, mert ezzel magának ássa meg a vermet, veszítet sietteteti.

Klárrika azalatt megértve Neró okos, kiszámított műveletét, kiszaladt az utcára s torka szakadtából segítségért kezdett kiabálni.

A faluban maradt munkásemberek meghallván a leány kétségbeesett segélykiáltásait, elősiettek, de épen jó is volt, mert a nem rég felépült Neró minden erejét összegyűjtve is alig bírta tovább földre gyömöszölve tartani az erős nagy embert.

A segítségre jött gazdák összekötötték a cigányt s szekeren beszállították a közeli város hatóságához, hol aztán évekre szóló tartó börtönre ítélték, mivel benne egy híres rablóvezért ismertek fel.

Neró pedig, aki ilyen gyönyörűen hálálta meg Klárrika jó tettét, az egész falunak örökre nagy becsben tartott kutyája maradt.

Gubó, a gól-mentő.

Gubót tulajdonképen Gábornak hívták, de mivel hat éves kora dacára igen piciny volt, a családban elnevezték Gubónak. Ez a név aztán rajta is maradt s az apja csak így szólította:

— Gubó, gyere ide!

— Gubó, töröld meg az orrod! — mondta az anyja is.

— Ne ugrájlj, Gubó! — kiáltott rá a szigorú nevelőnő is.

És mikor a nagy »re« volt feladva, a tanító ur az egész osztály hangos derülésére így hívta ki a táblához:

— Gubó fiam, gyere ki és ird fel a táblára ezt a szót: remény . . .

Gubó nagyon restelte az ő kicsinységét, melynek nevét köszönhette s míg irigykedve nézett a vele egykoru izmos, szálas pajtásaira, egyre azon törte öklömnöyi fejecskéjét, hogy miként rázhatná le magáról a kellemetlen és mind ismertebbé váló gúnynévet. Mit kellene tennie, hogy ismét a régi, már-már egészen elfeledett Gábor néven szólítsák?

Egy különös esemény folytán aztán beteljesedett vágya.

Ez pedig így történt:

Szép, napos vasárnap volt, az égen egyetlen báránnyfelhő sem uszott, szellő sem lengedezett s biztos volt, hogy egész napon át ily gyönyörű marad az idő.

— No, Gubó — mondta az ebédnél az apja — ha mind megeszed a főzeléket, délután kiviszlek a — focball-meccsre!

Gubó ekkor még nem tudta, mi az a focball-meccs, de előlegezte apjának a bizalmát, hogy az valami kellemes multság lehet s nemcsak mind megette a főzeléket, de még a tányért is kitörölte.

— Jól van, Gubó — dicsérte az apja s rögtön kiadta a parancsot, hogy Gubót öltöztessék fel, mert viszi magával a focball-mérkőzésre.

Gubót egy-kettőre bebujtatták a vasárnapi ruhájába, az anyja szépen megfésülte s mikor így elkészült, kézen fogta apja és elindultak.

Sokáig gyalogoltak, mig csak ki nem értek a városból. Még azután is mentek egy ideig, (furcsa multság, ami ilyen messze van, kezdett elszontyolódni Gubó) de végre megérkeztek a nagy, sima, négyesögű pályához.

Akkor már sokan voltak ott, csupa felnőttek s magához hasonló apróságot alig látott közöttük Gubó.

Aztán leültek egy fapadra s Gubó kíváncsian nézelődött, várta, hogy valami történjék s már már türelmetlenkedni kezdett, mikor egyszerre csak mozgólódás támad, itt ott tapsolnak, kendőt lobogtatnak s éljeneznek.

Ő is arra néz hát, amerre a többiek s akkor látja, hogy a taps, kendőlobogtatás, éljenzés azoknak szól, akik a pálya közepe felé tartanak.

Erős, széles vállu, vastag izmu, nagy férfiak voltak ezek, kiknek láttára Gubó fájdalmasan sóhajtott magában:

— Hej, mikor leszek én ilyen!

Most még erősebben kezdett figyelni, hogy mit is fognak azok ott csinálni.

Látja, hogy két csoportra oszlanak. Az egyik csoportban vannak a piros ingesek, a másikban a fekete ingesek. Az egyik aztán letesz a középre egy nagy nagy labdát (sohase látott még ekkorát) s elkezdik rugdosni.

Okos gyerek volt Gubó s rögtön megértette, mire megy ez a rugdosás, meg a körülötte lévők beszédeiből is megtanult egyet s mást s így pár perc alatt világossá lett előtte, hogy a pálya két végén lévő gerendákból készült nagy négyzög a kapu. Egyik kapu a feketéké, a másik a vöröseké s a feketék a vörösek kapujába akarják rugni a labdát, a vörösek pedig a feketékébe. Egyik sem hagyja magát, ügyesebb akar lenni a másikkal s a labda hol itt gurul, hol ott repül, sokszor már úgy van, hogy berepül a kapuba, de az utolsó pillanatban valaki mindig ott terem s visszarugja a labdát. A labda pedig nagyot puffanva repül tovább.

Gubó, — maga sem tudja miért — de azt kívánta, hogy a vörösek legyenek az ügyesebbek, azok rugják be a labdát a másik kapuba, vagyis a vörösek pártján állott.

S mennél tovább folyt a küzdelem, annál nagyobb izgalommal figyelte a játék minden mozzanatát. Arcára piros rózsák ültek, szemében különös tűz lobogott, már nem is tudott ülni, hanem felállott és úgy nézte a harcot.

Ha a labda a vörösek — az ő pártfogoltjai — kapuja közelébe jutott, kétségbeesve hadonázott, erőlködött, mintha segíteni akarna nekik, de ha a feketéket veszélyeztette a gól (közbe megtanulta ezt a szót is, annyit hallotta) boldogan lélekzett s apró

lábacskájával a levegőbe rugdosott, így akarván megszerezni a győzelmet a vöröseknek.

De a feketék is ügyesek voltak s még a Gubó levegő-rugásai sem használtak velük szemben a vöröseknek.

Már hosszú percek óta folyt így a játék eredménytelenül, mikor egyszerre csak a feketék áttörték a vörösek csatárvonalát s ellenállás nélkül hajtották maguk előtt a vörösek kapuja felé a labdát...

Izgalmas pillanatok következtek. A közönség felugrált helyéről, mindenki látni akart, zúgtak, lármáztak, püsszegték, kiabáltak, morajlottak, mint a viharkorbácsolta tenger!... És egy rakásra összeszaladtak valamennyien...

— Gubó... Gubó! Hol vagy, Gubó?! — kiabált Gubó apja, akit szintén elfogott az izgatottság s egy pillanatra még Gubóról is megfeledkezett.

De Gubó nem volt sehol. Mintha csak a föld nyelte volna el. Hiába nézett az apja jobbra, balra, sehohsem látta. Még kérdezősködött is, de ki törődött most egy gyerekkel, mikor a labda közvetlenül a vörösek kapuja előtt porzott!

Az izgalom a tetőfokra hágott. A közönség köréből mindkét fél felé biztató szavak röpültek... No, most!... Csak még egy szempillantás! A vörösek ereje lankad... A feketék azonban kitartanak... egy lépést nem hátrálnak... Egyszerre hatalmas diadalordítás: Gól! Gól!...

De nem! Mi az?! Mi történt?! A labdát senkisé sem látja gurulni, sem a kapun berepülni... Hát hol van?

Kipirult arccal, lihegve, dobogó szívvel szoritja mellére egy pöttömnyi lurkó két pici kezével a fejénél kétszer nagyobb labdát a kapuban...

— Nincs... nincs gól! — kiáltja büszkén oly erővel, ahogyan csak kifér kis tüdején.

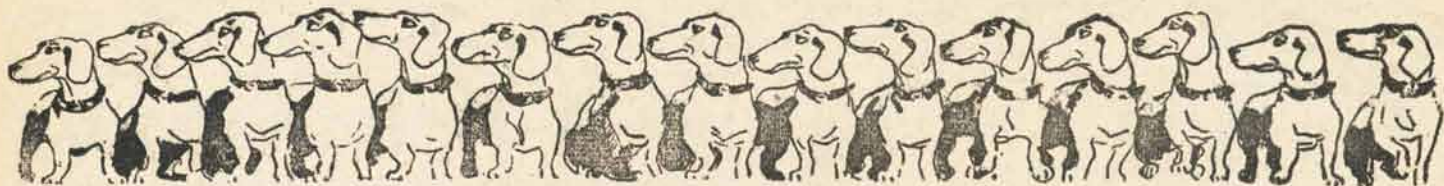
A játékosok, meg a közönség figyelme egyszerre a kis kapus felé fordul s a nevetés, kacagás végigördül az egész pályán.

Ekkor kerül oda az apja is s boldogan öleli magához a fiát.

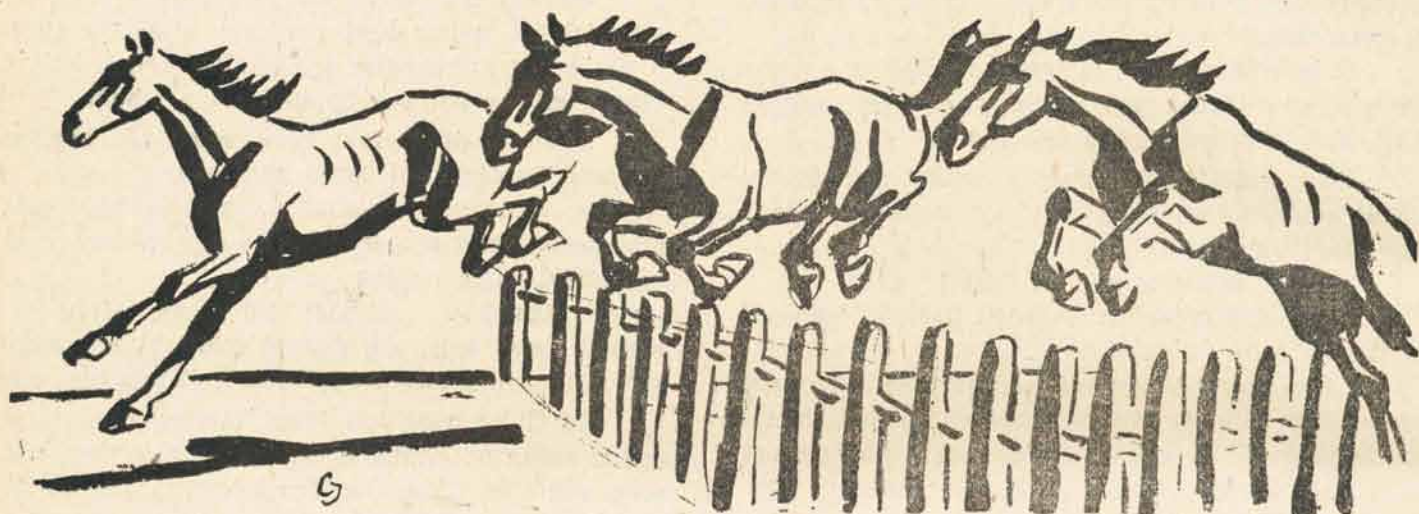
— No, Gábor, — mondja, — ezt ügyesen csináltad!

Azóta sohsem mondja senki neki, hogy Gubó. Mert az osztálytársai, meg a tanító ur is értesültek a gólmentésről s most már nagy tekintélye van Gubónak — azaz Gábornak.

Miska bácsi.

Hoppla, ugrik a csikó.

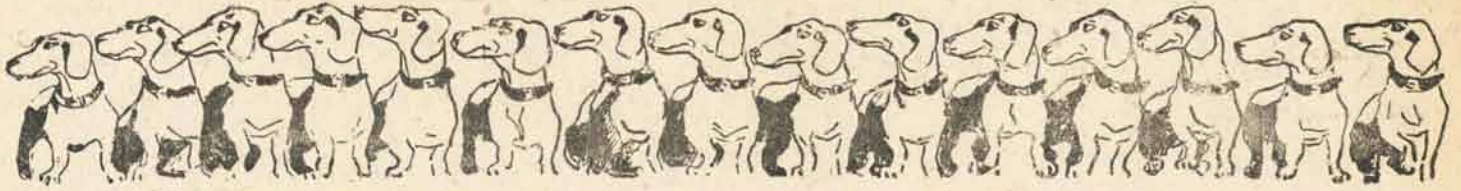
Hoppla, hoppla, hoppla hó
Nézd hogy ugrik a csikó
Hej de pompás három ló
Rajta ülni lenne jó.

Ráülnék, ha engedné
Ha előbb megigérné,
Hogy nem dob le, vigyáz jól,
S nem esem le hátáról.

De amig nagy nem leszek,
Lóra ülni nem merek,
Hoppla, hoppla, hoppla hó,
Még le dobna a csikó.

De hogyha majd nagy leszek
Egy csikót megnyergelek,
S mint egy huszár, vágatok,
Árkon-bokron ugratok.

Bandi legénykedik.

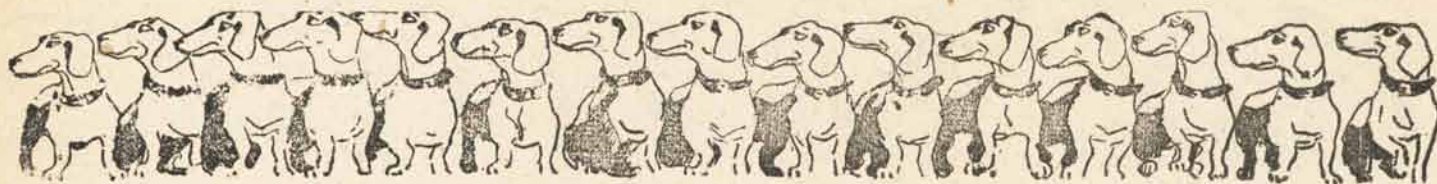
Ejha, ez a Bandi nagy legény ma!
Ostort szerzett valahol a selyma
És mint már a tehenestől látta,
Csattog-pattog vele elé s hátra.

De a Bandi annál büszkébb rája,
Hogy félelmet kelt a tudománya.
Kanyarítja ostorát kevélyen,
Ő az ur most, aki kisebb féljen.

Bámulja is a többi apróság,
Nézzétek csak száját tátó Jóskát!
Hugai is szörnyen megijednek,
Vigyázz Bandi, rossz vége lesz ennek!

Vigyázz Bandi, rossz vége lesz máma.
Ostor vége hátha eltalálja
Isten ments, a hugod, vagy öcsédet?!
A szobában ne pattogtass kérlek.

Lilike álma.

Alig bujt elő a fölkelő nap a hegyek mögül, allg árasztotta el sugaraival a vidéket, a kert minden lakója fölébredt. A kis madárcák csicseregve röpdöstek a fákon, a méhecskék vigan fogtak napi munkájukhoz, a virágok pedig kinyitották harmatos kelyhüket s illatukat szétárasztották az egész kertben.

De nemcsak a kert lakói, a madárcák, a méhecskék és a virágok ébredtek föl, fölébredt Lilike is odabent a kis szobában s álmos szemét dörzsölve, így szólt anyjához:

— Jó reggelt, anyácskám! Be szépet álmodtam!

— Ugyan mit, Lilikém? — kérde mosolyogva édesanyja.

— A mezőn sétáltam — kezdé elbeszélését Lilike — kis kosárcámmal kezemben a virágot szedgettem. Be sok szép virág volt, anyuskám; pipacs, százszorszép, vadrózsa és még sok más. Én örömben azt sem tudtam melyikből szedjek. Végre teleszedtem kosárcámat, köténykémet s a kezemben is tartottam egy gyönyörű nagy bokrétát. Ekkor leültem egy nagy fa árnyékába s hallgattam a madarak énekét. Oh, de kedvesek is voltak ezek a madárcák! Azonban nekem még ennél jobban tetszett egy nagy pillangó, mely virágról-virágra szállt, szárnyai aranyosak voltak és nagyon szépen csillogtak a napfényen.

De nemsokáig gyönyörködhettem benne háborítatlanul, mert egy kis fiu közeledett feléje s kalapjával kezében ülőzödbe vette. Az arany lepke azonban ügyesen menekült a kis fiu elől, virágról virágra szállva. A kis fiu mindegyre mérgeőbb lett és árkon bokron kergette. A pillangó egy közeli virágra szállt le. Ekkor a fiu lassan közeledett s kalapjával lecsapott. A lepke fogva volt. Ah, hogy vergődött szegény! A kis fiu örömrivalgásban tört ki:

— Meg vagy, meg vagy gonosz lepke! Ugyancsak kifárasztottál, no de most meg is lakolsz!

— Oh, ne bánts, oh add nekem! — kértem én sirva.

De ő nem hallgatott rám.

— Megveszem tőled, — mondtam ekkor — adok érte valamit! Mi kell? Odaadjam kis kosárcámat virágostul?

— Nem, az nem kell, — felelé, — hisz szedhetek én itt magamnak elég virágot. De egyéb sem kell, nem adom oda semmiért sem!

— Oh, te rossz, oh, te gonosz fiu, mondtam én, hogyan lehet egy ilyen ártatlan állatkát kizozni? Hisz ez neked semmit sem vétett! Hogyan lehetsz ilyen rossz szívű! És sirtam, sirtam keservesen, mert nagyon sajnáltam szegény pillangót!

A kis fiu megütődve nézte, hogy sirok aztán hirtelen elbocsátotta a pillangót és elszaladt.

A lepke egy darabig körülöttem repdesett, aztán rászállott a kezemre és mily csoda! — megszólalt! Ezt mondta! »Kedves Lilikém, te azt hitted, hogy egy lepke életét mentetted meg, pedig csalódtál, mert te egész fajomat mentetted meg, mely a szépet képviseli. Én tündér vagyok. Mondd, mivel háláljam meg jószágodat?« Én a bámulattól egyetlen szót se tudtam szólani. A pillangó, vagyis a tündér ekkor újra megszólalt:

— Látom, — monda, — hogy nagyon csodálkozol és hogy most hirtelen semmi okosat nem tudnál kívánni, ezért hát azzal jutalmazlak meg, aminek legjobban fogsz örülni: elvezetlek Tündérországba.

Oh, hogy megörvendettem!

A tündér rögtön egy kis kocsit varázsolt elő, én beleültem, ő maga a kis kocsit kormányozta s aztán szálltunk, szálltunk! Nagyon sokáig utaztunk így, míg végre elértünk Tündérországba.

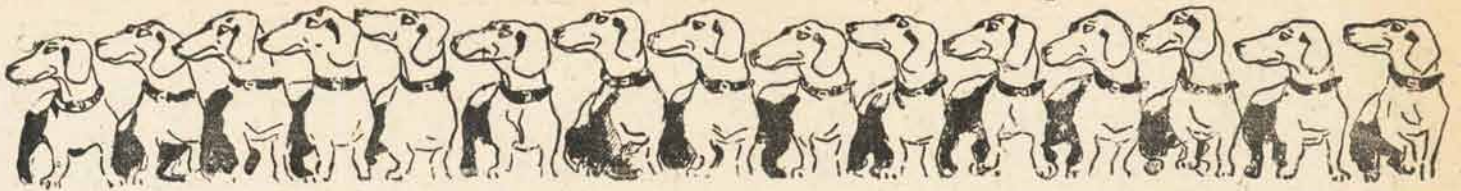
Jaj, anyuskám, de szép volt itt minden: Volt itt szőlő-szőlő, mosolygó alma és minden szép és jó, épen, mint ahogy a meséskönyvben van leírva. Kis kosárcámból kiürítettem a virágokat és mind tündérországi gyümölccsel töltöttem meg, gondoltam, hogy hazahozom neked anyácskám.

Eddig tartott a mese.

— Ugye milyen szép volt? Ugye milyen kár, hogy nincs tovább? — így beszélt el Lilike álmát s arca még most is, a visszaemlékezésnél, ragyogott a boldogságtól.

— Valóban, kedves kis lányom, — monda a mama, ez gyönyörű álom, de nem azért, hogy Tündérországból jartál, hanem azért, mert jó szivedről tanuskodik. Tégy, édes Lilikém, a valóságban is mindig így, mentsd meg, véd meg a szegény állatokat kinzóiktól és bő jutalmad lesz az a tudat, hogy jól cselekedtél és szolgáltál a szépnek.

Lilike hálásan csókolta meg mamája kezét s aztán vidáman kiszaladt a kertbe.

A majmok tévedése.

— Kinai mese. —

Nagy szomorúságban élt egy szegény ember a feleségével, meg a gyermekeivel. Szívesen dolgozott volna, de nem kapott munkát, így hát gyorsan kiürült az éléskamrája és bekövetkezett a koplalás ideje.

A szomszéd zsigori, kőszívű ember volt. Nem sajnálta meg szegényt, pedig neki volt pénze is, lisztje is, marhája is, de nem adott volna belőle a világ minden kincseért.

Egy ideig csak tűri a szegény ember, de mikor azt látta, hogy gyermekei napról-napra soványabbak, sápadtabbak, felesége pedig egészen veresre sirta a szemeit, erőt vett rajta a kétségbeesés: fogott egy kötelet és kiment az erdőbe, hogy felakasztja magát.

Kiszemelt egy erős faágot, rávetette hurokra a kötelet, a fejét bedugta a hurokba, rántott egyet a kötélen és a következő percben már ott lóbálózott a levegőben.

Igen ám, csak hogy a hurok tág volt, a szegény ember feje kihullott belőle és ő maga lepottyant a földre.

Nagy volt a zuhanás és a szegény ember kábultan maradt a fűben.

Amint ott feküdt, egyszer csak lemászik a fáról egy majom és kíváncsian körülugrálja az alélt embert. Nézi, nézi... aztán megszaglálja és odahívja az egész majomgyarmatot.

— Ki lehet ez? — makogja az egyik majom.

— Öreg! — jegyzi meg a másik és aztán mindegyik mond valamit:

- Olyan füle van, mint neked!
- Olyan szája van, mint nekünk!
- Olyan keze, mint nekünk!
- Hasonlít hozzánk!

Egy öreg majom — a csapat bölcse — elkiáltja magát:

— Tudjátok mit!... ez a mi ősapánk!

Nagyon tetszett a majmoknak ez a fölfedezés.

- Igen, igen, az ősapánk! — kiáltoztak.
- Tisztelnünk, becsülnünk kell!
- Vigyük magunkkal!

A nagy kiáltozásra felébredt a szegény

ember, megdörzsölte a szemeit, körültekintett és bámulva látta a sok majmot.

Ezek felkapták és bármint ellenkezett is, cipelték, huzták, tolták magukkal. Egy sűrűségben elrejtett sziklaüregben volt a majmok tanyája. Odavezették a szegényembert, aki még mindig kábult volt a nagy eséstől és jóformán azt se tudta, hogy mi történik vele.

Friss datolyát, kókuszdiót, fügét meg narancsot raktak „ősapjuk“ elé és mindenféle furcsa mozdulatokkal és fintorgatásokkal biztatták, hogy lácson hozzá. A szegény ember nem igen kérette magát, mert bizony ugyan csak éhes volt.

A majmok azontul csak abban törték a fejüket: ki mivel kedveskedhetik az „ősapának“? Hoztak neki izletes gyümölcsöt, illatos virágot, tarka lepkét, csillogó követ és mikor látták, hogy vendégük, amint jóllakott, leginkább a kövek után nyul, mindegyik iparkodott minél szebb, minél több követ hozni.

A sok csillogó kő között pedig akadt arany is, ezüst is, igazgyöngy is, gyémánt és más drágaság is. Ezeket gyűjtögette a szegény ember és mikor már annyit szedett össze, hogy minden zsebe, meg a sapkája is megtelt, felhasználta a majmok távollétét és megszökött.

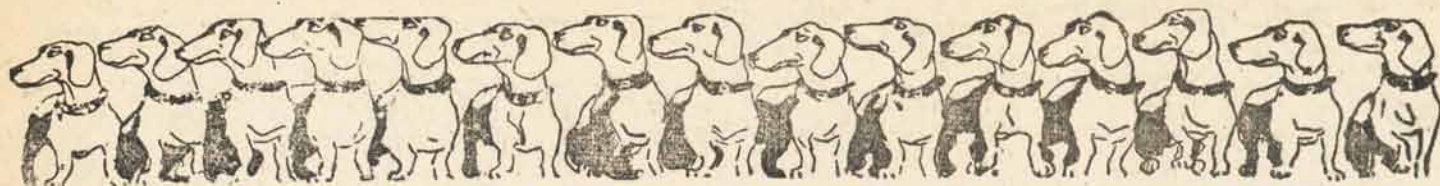
Hazasietett az övéihez, akik már az éhalállal küzdöttek.

Első dolga volt, egy ökölnyi aranyat beváltani a szomszédnál és ennivalót vásárolni az árán.

Jó idő következett azután. A szegény emberből gazdag ember lett! A sok drágaságért mesés pénzt kapott, a sok pénzen nagy házat épített, sok földet vett, cselédeket tartott és szép ruhában járatta feleségét, gyermekeit.

A zsigori szomszéd irigy szemel nézte az előbb olyan szegény ember gyarapodását és mivel ez elmesélte, hogyan jutott gazdagságához, elhatározta, hogy ő is úgy tesz, mint az:

Fogott hát egy kötelet, kiment az erdőbe,

leheveredett a fübe és úgy tett, mintha aludnék.

Kis idő múlva odajött egy majom és odahívta a társait. A majmok körülülték az idegent és tanácskozni kezdtek.

— Talán ez az ősapánk! — mondá az egyik.

— Meglehet! — mondá a másik.

— Vigyük haza? — kérde a harmadik.

— Hogy ez is megcsaljon, meglopjon, mint az a másik?

Igaz bizony! Ez is hálátlan lenne.

— Üssük agyon!

— Üssük agyon! — kiáltották a majmok. Köveket ragadtak és agyonkövezték a zsugori, irigy embert, aki életével lakolt kapzsiságáért.

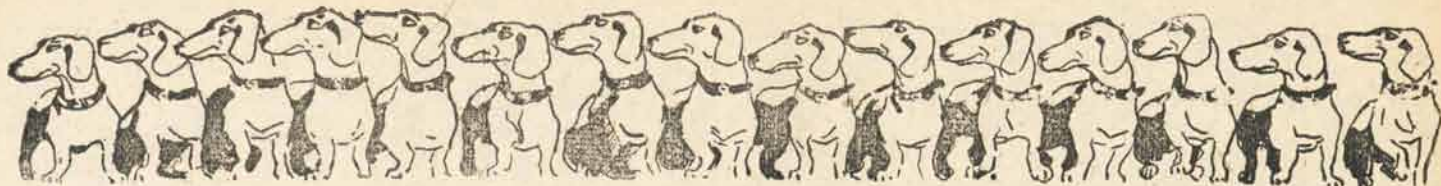
Tavaszi hangulat.

Irta: dr. Schöber Emil.

Megindult a hóolvadás s vele együtt eltűnt a szánka, el a korcsolya is. A tavaszi nap első meleg sugarai felébresztették a téli álomba merült természetet s ime: ablakainkon is megjelent a téli pihenőjéből felébredt első légy! Megfelejtkezve a nyaranta oly sokfélekép alkalmatlankodó légynek minden kellemetlenkedéséről, meg arról is, hogy bámulatos kitartással rászáll fülünkre, orrunkra stb., mitsem törődve bosszankodásunkkal, mégis szívesen üdvözöljük, mert a légy a napsugaras tavasznak, a vágyva-vágyott nyár előhírnökének egyik legelső gyermeke, egyik legelső jövevénye. Érdeklődve figyeljük, hogyan sétál legyünk nagy serényen a függélyes sima ablaküvegen, hogyan tisztogatja finom lábacskaival testét s végül hogyan száll el a szomszéd ablakra. Alapjában véve nem is olyan csunya a mi legyünk. Fogjunk csak egyet s bármennyire vergődik zugva-zümmögve, nézzük meg közelebbről egy kis kézinagyítóval, ugynevezett lupéval. Feje két oldalán ott látjuk hatalmas sötétvörös szemeit, csinos tollas csápját, ormányszerű szipókáját, amely szúrásra nem, csak szívásra alkalmas. Szürke színű torán négy hosszában futó fekete sávot látunk s egyszersmind észrevehetjük, hogy üvegszerű, finoman eres két szárnya itt ered a tor alsó sarkában. A potroha karcsun válik el a torától, gyűrűkből van összerakva, melyek felül feketén foltosak, alul szürkék. Érdekesebbek ezekből összerakott vékonyka lábacskaik is, melyek végein két-két apróka karmot vehetünk észre.

De minket nem is annyira a külseje

érdekel, mint inkább azon rejtélyes tudománya, hogy a függélyes sima ablaküvegen tud fel-le sétálni, megállani tetszés szerint, holott semmiféle más rovar, p. o. egy bogár, teszem azt a szép, kedves katica bogár, erre nem képes. Tudományáról azonban rögtön lerántja a leplet a nagyítóüveg, a mikroszkop. Ha p. o. százszorosan megnagyítjuk a légy lábát, csodálkozva fogjuk látni, hogy lábai tulajdonkép hatalmas szőrökkel borított kefék s rögtön megértjük, hogy a légy miért tudja magát lábacskaival tisztán tartani. Meglepnek minket finom hajlásu nagy karmai is, de mindenekelőtt felkelti figyelmünket a karmok között meghuzódó két szürke színű finom szőrökkel borított párna. Mivel ezen szőrök ragacsos, tapadós anyagot választanak ki, természetesen fogjuk találni, hogy miért könnyű a légynek a sima ablaküvegen fel-le sétálgatni? Érdekes nagyítóüveg alatt a légy szeme is. Szinte hihetetlennek fogjuk találni, hogy a légynek vörösbarna nagy szemei több ezer apró szemből vannak összetéve. Nagyítóüveg alatt minden egyes apró szem egy hatszögű táblácskának látszik s mivel a légynek egy-egy vörösbarna szeme 4900 ilyen apró szemből van összetéve, nyilvánvaló, hogy a 4900 szemecske együttesen egy rendkívül meglepő finom hálózatot, recézetet fog mutatni, ezért a légy összetett szemét recésszemnek is nevezik. Úgy látszik, hogy a légynek sokféle ellenségével szemben nagyon szemesnek kell lennie, mert összetett szemein kívül a feje bubján, a két összetett szem között, még három egyszerű szeme, ugynevezett pontszeme

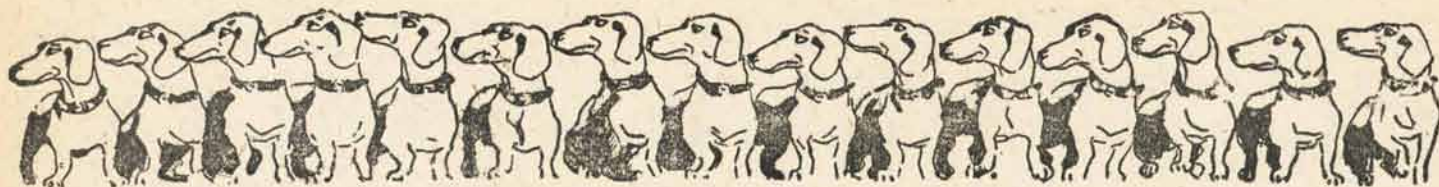

is van. Érthető, hogy e sok szem miatt tudjuk a legyet csak nagy ügyesség árán tenyerünkkel leütni. Nem megvetendő látvány nagyítóüveg alatt a légy üvegszerű szárnya is. Meggyőződhetünk, hogy nincs a világon olyan kefe, amely oly sűrű szőrzetű volna, mint a légy szárnya. Kétféle szőrt láthatunk rajta, nagyobbat és kisebbet. A kisebbek a szárny felületét borítják, a nagyobbak a szárnyakat szegik be, hosszúságuk egy huszad milliméter. A szőrök töménytelensége bámulatba ejt!

De egy állatnak, akár kicsiny, akár nagy, nem a külseje szabja meg érdekességét, jelentőségét, hanem a nekünk nyújtott haszna vagy kára, másszóval van-e valamelyes hasznunk a kérdéses állatból vagy nincs? Kedves gyermekek! Jegyezzétek meg s tanuljátok meg, hogy az embernek kevés oly ellensége van, mint a házi légy, kevés olyan állatja van a természetnek, mely éppen annyira veszünkre van, mint a házi légy! Legkiválóbb amerikai és angol tudósok foglalkoztak a házi légy hasznával — kárával és pontos kísérletekkel, alapos bizonyítékokkal kimutatták, hogy a házi légy a legnagyobb terjesztője a fertőző, ragályos betegségeknek. Különösen terjeszti a tifuszt, tüdővérszt, kolerát, vérhast, difteritist, himlőt, pestist! Súlyos vád ez, amely fájdalom, igaz! Hogy igaz és nem tévedés a légy veszedelmes volta, kitűnik már akkor is, ha a légy életmódját kísérjük figyelemmel. Mindenki tudja és látja, hogy a légy mindenütt ott van. Nincsen a szalonszobától az istállóig olyan hely, ahol a légy meg nem jelenik, mindenre s mindenkire rászáll, válogatás nélkül az egészséges vagy beteg emberre, az élőre épügy mint a halottra, emberre vagy állatra s különbséget nem tesz a tiszta és piszkos között.

Ugyancsak válogatás nélkül táplálkozik a legundorítóbb anyagokkal épügy, mint a számunkra készített legizletesebb falatokkal s ha most figyelembe vesszük, hogy hat lábacs-kája tele van szőrökkel, illetve, hogy ő maga egy eleven, repülni tudó kefe, továbbá, hogy szipókája széles, nagy, megérthetjük, hogy miként terjeszti a ragályos betegséget. Ugy-e úgy, hogy rászáll a halálos betegre vagy a

ragályos betegségben kimult halottra, jóllakik a tüdővész ember köpéséből, a kolerás hányadékából, a pestises beteg gennyéből stb. s mindezen betegségek ragályos, fertőző anyagát nemcsak hogy rákeni, tehát átviszi az egészséges emberre, de terjeszti a ragályt a saját ürülékével, az ugynevezett légypiszokkal, amelyről a tudósok kimutatták, hogy ragályos betegségek csirái változatlanul benne vannak. Ugy-e láttatok már olyan ablakot, amely tele van légypiszokkal? Gondoljuk el, hogy ugyanilyen légypiszokkal tele vannak a szoba falai, a függönyök, lámpák, gyertyatartók, poharak, korsók stb. stb. semmiféle eszközünk nem ment tőle s gondoljuk el, hogy e töménytelen légypiszok körülmények között tele lehet valamely fertőző betegség csiráival s ha mindezt tudjuk, be fogjuk látni, hogy csakugyan kevés olyan állatja van a természetnek, mely annyira kárunkra legyen, mint a házi légy! Persze, hogy az amerikai és angol tudósok nem hagyták annyiban a dolgot s nekiláttak derekasán a védekezésnek, kikutatták a légy életét s nyomára jöttek annak, hogy a házi légy legkiválóbb tenyészőhelye a lóistálló, illetve a lótrágyadombok, továbbá az árnyékszékeink. E piszkos helyekre rakja le a légy egy milliméter hosszú, fényes, fehér hosszukás tojásalakú petéit, tojáskaikat. Egy-egy légy 120 petét rak le, amelyekből tíz nap alatt fejlődik ki az új nemzedék. Ösmerve a házi légy fejlődését, nyilvánvaló, hogy a házi légy elleni védekezés kétféle lehet: először ártalmatlanná kell tenni a légy tenyésző helyeit, másodsor magát az élő legyet kell elpusztítani különféle fogóeszközök segítségével. Az amerikai közegészségügyi hivatalok élére állottak a dolognak és szabályrendeletekkel meghatározták a lótrágyával való bánásmódot, továbbá kötelezővé tették a mintaárnyékszékeknek a használatát, azután a légy elleni hadjáratot kezébe vette a sajtó, a számtalan társaság, p. o. orvosi társaság, polgári liga, női liga, nők klubja, közművelődési társaság, az iskola, a népszerű előadások, képsorozatok, falragaszok, stb. Nem utolsó fegyvere volt a házi légy elleni hadjáratnak azon tény, hogy a házi légy nevet felcserélték a tífusz légy névvel, hogy a közönség ezuton is

figyelmeztetve legyen a házi légy veszedelmesen ártalmas voltára.

Kedves Gyermek! Amerikában és Angolországban a légy többé nem veszélyes, de mi még csak a kezdetek kezdetén sem vagyunk, legjobb esetben szobáinkat nyaranta sötétben tartjuk s légyfogó papirost akasztunk ki, de mikor jutunk mi is oda, hogy a mi közönségünk és a mi közegészségügyi hivatalaink felismerik a tifusz légy veszedelmes voltát s közös erővel hadat üzennek neki?

Ezer szerencse, hogy a jóságos természet sok ellenséget adott a légynek, amelyek addig is, míg a hanyag, tudatlan ember segítségükre nem jön, megteszik kötelességüket s tőlük telhető módon pusztítják a tifusz legyet. Ilyen ellensége a légynek egy, csak nagyító üveggel látható gomba, az ugynevezett légypenész

(latinul Empusa muscae), ez ősszel támadja meg a legyeket s ettől hull el ősszel tömegesen a légy. Pusztítja a legyet még sok más állat ellensége is. Belsejében élőködnek olyan egyszerű állatok, melyeket csak ezerszeresen nagyító üveggel láthatunk meg, továbbá különféle atkák, férgek, kiváló pusztítói: a pók, a házi százlábu, mindenféle futó bogár, darázs, madár, kutya stb. Mindezen ellenségei a légynek azonban csak mérsékelik a légy elszaporodását, de korántsem védenek meg minket, erről már jómagunknak kell gondoskodni. Azért kedves gyermekek egyelőre pusztítsuk a legyet, a napsugaras tavasz első hirnökét irgalmatlanul, ott ahol utólérjük s terjesszük tőlünk telhető módon a házi légynek, illetőleg a tifusz légynek ártalmas voltát és a rossz hírét, amely tudvalevőleg szintén öl!

A CIMBORA REJTVÉNYEI

A Cimbora 3. számában közölt rejtvenyek megfejtése:

Betűrejtvény: Seregély.

Földrajzi rejtvény: Marosvásárhely.

Négyszög rejtvény:

ü	gy	e	s
gy	u	l	a
e	l	e	m
s	a	m	u

Helyesen fejtették meg: Csáti Évi és Pista, Popper Aranka, Kardos László, Pilhofer Örszi, Glück Imre, Heimovits Jancsi, Rosenfeld Lili, Bergman László, Helmeczy Pál, Nádas Inci Halmi, Roóz Erzsébet, Neubauer Károly Arad, Wald Béla, Szamosy Aranka, Ócsvár Ilonka, Szabó László, Szóbel Tibor, Neubauer Ferenc, Burger Laci, Unger Ulmann Zoltán, Kardos László, Katz Ernő és Andor, Fekete Gábor Péter, Gál Samu, Szász László, Gottlieb Kata, Weinberger Mór, Ernő és Rezső, Moldován Juliska, Hey Rózsika, Malóczy Ilona, Rubin Jenő és Andor, Barna Imre, Barna István, Reich Lily, Grenger Gábor, Sepsy János, Hartmann Irénke, Goldfinger Tibor, Horváth Lajos, Hudáček József, Friedmann Imre, Gutmann Lajcsi, Wald Irén, Weinberger Bözsike és Bandi, Mátyer László, Tergefi, Nagy Klára, Nagy Sanyi, Ilyés Jakab.

Szerejtvény.

Beküldte: Garai János.

- .. ca — állatnév
- .. re — fiunév
- .. lom — ahol örölni szoktak
- .. ris — leánynév
- .. a — időt mutat
- .. gó — madár
- .. ma — gyümölcs

A kezdőbetűk egy ujság nevét adják.

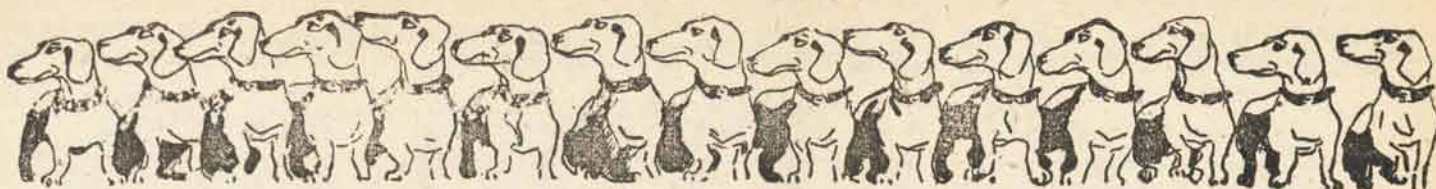
XI. Pius — szem.

W S

A megfejtők nevét beletettük egy kalapba és onnan kihúztunk három nevet, akik meséskönyvet kapnak.

A következő három kis cimborá neve jött ki:

Horváth Lajos, Weinberger Ernő, Nádas Juci, Halmi.

Mit irnak a Cimborák kis munkatársai?

Öreg Cimborának.

*Engedje meg jó Öreg Cimborák,
Mivel Sándor napja van ma,
Hogy küldje jó kívánságait
Egy kis barátja.*

*Kívánok Önnek
Boldogságot, örömet,
Mindenféle jót
És egészséget.*

*Kívánom, hogy minden gyermek
Magát szeresse,
Kedves meséit
Egymásnak mesélgesse.*

*Üdvözlöm Cimborák nénit,
Annuskát, Katót
És kívánok magának
Minden földi jót.*

RÓTH PÁL

II. gim. o. tanuló.

Öreg Cimborák nagyon szívesen köszöni a névnapjához kívánságot, ami egész bizonyosan szívből jön. Mindig jól esik a kis cimborák ragaszkodása és szeretete.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimborák üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimborák levelére válaszolunk.)

Szegál Istvánnak: A rejtvényedre sor kerül. **Helme-czy Palkónak:** A posta későn hozta leveledet a második szám rejtvényeinek megfejtésével. Eteted-e még a madarakat? Ugy-e kedvesek, amikor jönnek? Meglásd, úgy megszokják, hogy a rendes etetési időben már várni fognak rád. **Csáti Evinek:** Derék kis lány vagy, Évike, hogy a Pista öcséd nevét is aláírod a megfejtésnek. Ez az igazság, ha ő is segített. Sajnálom, hogy beteg voltál, de reméllem, hogy már nincs semmi bajod. Vigyázzatok magatokra kis cimborák, mert ez a mostani idő csálóka, ne járjatok könnyedén öltözve. Az nem baj, ha Pista, aki még kis gyerek, küld is néhány malacot a levelében. Öreg Cimborák gyűjti ezeket a malacokat és ha majd sok lesz belőle, levágja és a disznótorra meghív titeket is. **Némay Ferinek:** Szép, rendes levelet írtál kis Ferkó. Megérdemled, hogy örömmel legyen. Meg is szerzem neked: a rejtvényeid jók. **Blau Imrének:** Öreg Cimborák

nagyon örül, ha a kis cimborák leveleikkel felkeresik, de azért magam is azt mondom hogy a tanulás az első. A Cimborák csak szórakozásra való, tanulás nélkül meg nem lenne a kis cimborákból semmi. Hát csak írjál Imre, de mindig csak üres időben, amikor a tanulással már végeztél. **Lipeckzy Erzsike:** A rejtvényeid jók és pompásan vannak megrajzolva. Ki rajzolta őket? **Szabó Sándornak:** Nagyon kedves, megható két elbeszélés. Mikor Öreg Cimborák elolvasta azt, amelyik a két kis árváról szól, könnyű jött a szemébe. Sor kerül mind a kettőre. **Sepsy Jánosnak:** Válogatunk a rejtvényeidből. **Klein Gyulának:** Ejnye, de pompás kis verset írtál arról a diáksapkáról. Alig várom, hogy közölhessem. **Popper Arankának:** Nem úgy van az, hűgám, hogy mindig megfejted a rejtvényeket, ha megnyered a könyvet. Azt mi nem igazíthatjuk, hogy ki nyerjen, mert véletlen dolga, hogy kinek a neve jön ki a kárpából. Csak küldd be szorgalmasan a megfejtéseket, amíg a sors neked is kedvezni fog. **Pölhoffer Oszinak:** Szervusz, Oszik. Hiszen te régi kis cimborák vagy. Már biztosan nem is emlékszel rá, mikor az aklit hegyen találkoztunk. Szeretném hallani, hogy mondd el a Cimborák verseit. Egyszer felmondd nekem őket, ugy-e? Reméllem, hogy Gyuszival jó barátságban éltek és úgy huncutkodtok együtt **Glück Imrének:** Hát ami azt illeti, megérteni megértettük egymást, mert mind a ketten, én is, te is értelmes cimborák vagyunk. De a »félegyházi levélhordó« meg a »Cimborák« megfejtésű rejtvényeket igen sok gyerek küldte be, ami azt mutatja, hogy azt sokan ösmerik. Már pedig azért rejtvény, hogy az értelme mindenki előtt rejtve legyen. **Szász Lászlónak:** Sor kerül rá. **Heimovits Jancsinak:** Bizony igazad van, kis cimborák, nagy hiba, hogy a földrengésről szóló cikkben az állat három „l” betűvel volt nyomtatva, mikor kettő is elég lett volna. Ebben a nagy drágaságban spórolni kell a lő betűvel. Azt a nyomtató bácsit, aki a hibát csinálta, megbüntettem: tizszer le kell neki nyomtatni, hogy állat két lő-vel. **Rosenfeld Lilinek:** Rendben van Lilók, a rejtvényeket le fogjuk közölni. **Engel Rózsikának:** Kedves vers, ügyes kis rajz, egyszer csak kinyitod a Cimborát és benne lesz. **Farkas Janikának:** Jaj, de megijedtem ettől a vagabundusztól, akit puskával a kezében oda-rajzoltál Te, Jankó, nem fog a puska elsülni. Én félek tőle. És az a szegény őzike is, amelyiket rajzoltál, ugy meg van ijedve. Na, annak sem szeretnék a bőrében lenni, ahogy ott emeli rá a puskát a vadász. Jaj, csak erről ne álmodjam az éjszaka. **Gottlieb Katának:** A megfejtések jók, a rejtvényeid is. **Roóz Erzsébetnek:** Nem jól van Erzsók. A betűrejtvényben a szavaknak oldalról is, felülről lefelé is ugyanazoknak kell lenni. **Kardos Lászlónak:** Csuha, de sok dolgod lehet, hogy nincs időd csevegni. Hogy pedig előbbi leveledre választ nem kaptál, annak oka-foka az, hogy biztosan nem kaptuk meg. Mert külföldben mi minden levélre válaszolunk. **Demjén Gézinak:** A rejtvényed ügyes, te találd ki? Az utolsó szavát azonban nehéz megrajzoltatni ugy, hogy a kis cimborák megértsék. Próbálkozz valami könnyebbrel.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimborák mai számának illusztrációját Csengerly István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Mútrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Hazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőncim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:: minden ::
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőségű, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem lattunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély minden könyvkereső kedője felvesz. o